

Fijonna stapte naar het raam en draaide voorzichtig de paarse pot om. Rune, Terry en Rutger keken verbaasd naar de pot. De pot had een gezicht. Zware wenkbrauwen boven een paar kraaloojjes. Een brede, beetje platte neus boven een brede mond met een dikke onderlip. Een paar bolle wangen maakten het gezicht af. Aan de rechterzijde van de pot was een barst zichtbaar, nee geen barst. Het was een scheur van de bovenrand van de pot tot bijna halverwege. De scheur werd met een zwart lint bij elkaar gehouden. Het gezicht keek hen aan en begon toen een beetje geïrriteerd te spreken.

‘Wat staan jullie nu te staren! Hebben jullie nog nooit een pratende pot gezien? Help liever mijn meesteres.’

Ze wisten even niets te zeggen. Het was een vreemde gewaarwording om door een pot te worden gecommandeerd. Rune keek om naar de heks en toen weer naar de pot.

‘Weet je ook hoe we haar kunnen helpen? Wat is er met haar aan de hand?’

‘Dat zie je toch! Ze heeft haar wil verloren. Die gemene barlaar¹ heeft haar wil gestolen. Daarom beweegt ze niet. Ze kan de wil niet opbrengen om te bewegen. Je moet haar wil teruggeven.’

‘Hoe doen we dat? Ik heb geen idee?’

‘Weten jullie dan helemaal niets? Haar wil zit gevangen. Daar, op de schoorsteenmantel. In dat beeldje.’

Er stond maar één beeldje op de schoorsteenmantel. Ze keken er allemaal naar. Het stelde een gebogen oude vrouw voor met een bijl in haar hand. Het zag er erg oud uit. Bruin en verweerd. Het prototype van een sprookjesheks. Rune keek naar de anderen.

‘Het is zeker ook geen goed idee om dat beeldje op te pakken en aan de heks te geven?’

‘Je begint het al te leren. Voorwerpen met magie, daar kun je beter van afblijven, tot je weet waarvoor ze zijn. En dit beeldje is vast en zeker gevuld met datgene, dat ervoor zorgt dat de heks niet kan bewegen.’

¹ Barlaar. Atlantisch voor loeder of helleveeg.

‘Oké, maar wat moeten we nu doen? Hoe maken we dit ongedaan?’

‘Ik denk dat we dat beeldje aan de heks moeten geven. Meestal als er iets is afgenomen en opgeslagen in iets levenloos, is het aanraken van het voorwerp voldoende om het gestolene terug te krijgen.’

‘Hé, hé, hebben jullie het eindelijk door? Ze moet dat beeldje vasthouden, dan vloeit haar wil vanzelf weer in haar. Dat is alles.’

Rune keek van het beeldje op de schoorsteenmantel naar de heks. De afstand tussen de twee was zeker twee meter. Hij keek naar Fijonna en Zach met een vragende blik.

‘Maar hoe krijgen we dat beeldje bij de heks als we het niet kunnen aanraken?’

Zowel Fijonna als Zach keken hem verbaasd aan. Fijonna wees naar het beeldje.

‘Met geest en lucht natuurlijk. Jij kunt het beeldje met geest en lucht laten zweven en naar de heks brengen. Echt, Rune, het is één van de simpelste vaardigheden.’

‘Hé, ik kan er ook niets aan doen, dat ik nog maar pas mijn magie heb ontdekt. Jullie doen alles met magie. Daar moet ik nog aan wennen.’

‘Jullie moeten niet zo zeuren. Immunologe, weet je nog wel? Als het met die steen lukte, dan ook vast met dit beeldje.’

Terry stapte resoluut naar de schouw en reikte omhoog. Voor één van de anderen iets kon zeggen of doen, greep ze het beeldje en liep naar de heks. Met een snelle beweging drukte ze het beeldje in de halfopen hand van de heks en stapte achteruit.

Het beeldje gloeide groen op. De groene gloed kroop over de hand van de heks, over haar arm en schouder. Verder over haar lichaam en eindelijk omhoog, over haar hoofd. Ze hielden allemaal hun adem in. De groene gloed bedekte nu de hele gestalte van de heks. Langzaam werd de gloed opgenomen in het lichaam van de heks tot, niet alleen haar gezicht en handen, maar ook haar kleding en pantoffels groen van kleur waren. Er schoot een siddering door haar lichaam en

haar gezicht vertrok van pijn. Ze schokte en trok met haar ledematen. De vijf toeschouwers schoten achteruit. Met open monden keken ze toe, terwijl de heks langzaam overeind kwam. Stijf en stram rekte ze één voor één haar ledematen. Met moeite schraapte ze haar keel, terwijl ze de vrienden van onder naar boven bekeek.

‘Dank jullie en jij ook bedankt, Lippo. Je bent een goede pot geweest. Ik weet dat ik wel eens mopperde over je onophoudelijke geklets, maar als jij mij niet alles verteld had wat je door het raam zag, had ik niet alleen mijn wil verloren, maar ook mijn verstand. Ik twijfel sterk aan al je verhalen, maar ze hielpen mij wel om de dag door te komen.’

Ze pakte de pot en knuffelde hem. Het gezicht op de pot keek vergenoegd. Rune, Terry en Rutger keken verbaasd toe. Met de pot nog in haar hand keerde ze zich naar de vrienden.

‘Ik ben jullie een wederdienst schuldig, maar wie zijn jullie? Jullie zijn geen leden van het moerasvolk. Wat komen jullie hier doen? Wacht eens. Jij bent een tovenaar. Mijn herinnering is nog wat wazig, maar zei één van jullie daarstraks dat jullie gestuurd zijn door de Dux Maga?’

Fijonna knikte. ‘Dat was ik. Er was al enige tijd geen contact geweest en het is tijd om het kristal te bezielen. De Dux Maga heeft ons gevraagd om het kristal op te halen en bij haar te brengen.’

De heks keek Rune onderzoekend aan.

‘Hier klopt iets niet, maar dat kan wachten. Eerst wil ik thee.’ Haar stem klonk schor, terwijl ze moeizaam naar voren stapte. Bij elke stap vertrok ze haar gezicht. Ze wees naar de schouw en schraapte haar keel.

‘Kan één van jullie water opzetten voor de thee? Ik heb nog niet genoeg kracht.’

Rutger bewoog als eerste. Hij greep de ketel en liep de deur uit. Even later kwam hij weer binnen met een gevulde ketel die hij op het fornuis tilde. Even stond hij besluiteloos. Zach stapte snel naar voren. Hij vulde het fornuis met een paar blokken hout en stak deze aan. Het duurde niet lang voor de ketel begon te suizen. Fijonna keek rond en vond de theepot

en kopjes. Terry kwam met een pot waarop thee stond. De heks was weer terug in haar stoel gezakt, maar ze keek tevreden toe. Ze zochten krukjes en stoelen en daarna een plekje rond de tafel. Daarna keken ze verwachtingsvol naar de heks, terwijl Terry de thee liet trekken. Nadat ze had ingeschonken keken ze allemaal verwachtingsvol naar de heks, die, op haar beurt, hen één voor één aankeek. Ze nam een slokje thee.

‘Ik denk dat, voordat ik mijn verhaal vertel, ik jullie eerst even netjes moet bedanken.’

Ze strekte haar armen uit, maakte een paar sierlijke bewegingen en mompelde iets. Er gebeurde niets. De heks keek verbaasd naar haar handen. Ze herhaalde de bewegingen en haar gemompel. Het resultaat was hetzelfde. Er gebeurde niets. Verbaasd keek ze naar haar handen. Ze bekeek ze van voren en van achteren, schudde ze los en draaide ze in het rond. Nogmaals probeerde ze het. Zonder succes. Ze keek wanhopig naar haar bezoek.

‘Bij de god en de godin. Het was niet genoeg om alleen mijn wil af te pakken. Ze heeft ook mijn kracht gestolen. De kleine barlaar.’

Met een woedende uitdrukking op haar gezicht, klemde ze haar lippen op elkaar. Plotseling richtte ze haar blik op Terry. ‘Hoe kon jij trouwens het beeldje aanraken? Het onttrekt de wilskracht van iedereen die het aanraakt en slaat het op in het beeldje. Zelfs dat plan om het beeldje te verplaatsen met lucht en geest was gevaarlijk. Dat had al voldoende kunnen zijn om het beeldje te activeren. Jullie hebben heel veel geluk gehad.’

Terry haalde een beetje verlegen haar schouders op voor ze antwoord gaf.

‘Ik heb geen magische krachten. Wat ik niet heb, kan ook niet worden afgenomen. Bovendien heeft de magie geen vat op mij. Ik ben een immunologe. De magie ziet mij niet.’

De heks keek haar met een verbaasde blik aan, en knikte daarna begrijpend.

Rune richtte zijn blik op het beeldje dat nu op de tafel stond.

‘Is dat wat er is gebeurd? U heeft het beeldje aangeraakt? Maar hoe dan?’

‘De kleine gemene barlaar kwam binnen voor een toversmeersel. Zogenaamd voor haar zieke zuster. Ik dacht dat ze één van de moerasbewoners was. Er woont een kleine stam hier in de buurt. Ze weten mij te vinden als er zieken zijn.’

Ze haalde even diep adem.

‘Ik was het smeerseltje aan het klaarmaken en lette niet op haar. In die tussentijd moet ze een fantasma over het beeldje hebben uitgesproken. Toen ik mij naar haar omdraaide, vloog het op mij af. In een reflex ving ik het op. Het was in een paar tellen gebeurd. Het beeldje zoog al mijn wilskracht uit mij. Ik was volkomen machteloos. Daarna moet ze ook mijn heksenkracht hebben gestolen.’

Ze liet haar ogen door de kamer dwalen. Plotseling werden haar ogen groot van schrik. De vrienden keken haar verbaasd aan.

‘Mijn grimoire. Waar is mijn heksenboek? Ik weet zeker dat het op het dressoir lag.’

Ze keken allemaal om zich heen, maar nergens lag een boek, behalve in de kast. De heks stond met enige moeite op om naar de kast te lopen. De onderste twee planken waren bijna geheel gevuld met boeken. Ze zakte door haar benen, schoof wat boeken heen en weer, maar blijkbaar stond het gezochte boek er niet tussen. Wanhopig keek ze op.

‘Mijn boek. Het is weg. Gestolen. Mijn kracht is weggenomen en nu ook mijn heksenboek. Wat moet ik nu? Zonder mijn kracht en mijn boek ben ik niets.’

Ze bleef in elkaar gedoken zitten. Fijonna bood haar een verse kop thee aan en ze leek zich een beetje te herpakken. De vrienden keken elkaar aan. Rune boog naar voren.

‘En het kristal? Heeft ze ook het kristal van de heksen en tovenaars gestolen?’

Ze keek met een ruk op.

‘Het kristal? Nee, natuurlijk niet. Dat is veilig opgeborgen en wordt goed bewaakt.’

Rune zakte weer terug op zijn kruk. Hij slaakte zachtjes een zucht van opluchting. Fijonna schraapte haar keel.

‘Dat is waarom wij hier zijn. Ten eerste om contact met u te zoeken en uitvinden waarom u niet reageerde op de berichten van de opperheks en ten tweede om het kristal op te halen.’

‘Ach ja, natuurlijk. Daarom zijn jullie dus hier. Maar het heeft allemaal geen zin als ik mijn heksenkracht niet heb. Ik heb mijn kracht en mijn grimoire nodig om de schuilplaats van het kristal te onthullen. Die gemene kleine barlaar. En waarom? Voor zover ik weet, heb ik haar geen enkel kwaad gedaan. Ik woon hier al jaren. Ik zie alleen leden van het moerasvolk. Die hebben geen magie. Het kan dus niet één van hen zijn geweest. Nu ik erover nadenk. De enige andere mogelijkheid is een vampier. Ze droeg een vampiersmantel met de capuchon over haar hoofd getrokken. Ik heb haar gezicht niet gezien. Veel jonge vampiers doen dat als ze net geboren zijn. Bang voor het zonlicht.’

De vrienden keken elkaar aan. De vampier had dus nog een tweede helper. Een vrouwelijke jonge vampier.

Fijonna en Terry hielpen de heks overeind en terug naar haar stoel. Het korte loopje naar de kast had haar zichtbaar vermoeid. Fijonna ging ook weer zitten en keek haar aan.

‘Heks Taurus, hoe lang geleden is dit gebeurd? De opperheks zei dat ze de afgelopen maan drie keer een hermeiasvogel had gestuurd.’

‘Het was de avond voor Beltane. Ik weet niet hoelang geleden dat is. Ik kon de wil niet opbrengen om de tijd bij te houden.’

Rune keek Zach aan. Zach wist, dankzij zijn weerwolveninstinct, precies wanneer er een nieuwe maan begon.

‘Dat is dus een hele maan en acht nachten geleden. Dat is een lange tijd om onbeweeglijk te zitten. Heeft u geen honger?’

Nadat hij dat gevraagd had, graaide Zach meteen in zijn knapzak. Hij dook een boterham met aardbeienjam op en bood die aan. De heks nam hem aan en beet er gretig in. Met volle mond bedankte ze hem. Ook Rutger bood haar een

boterham aan, evenals Terry. Nadat ze, voor het moment, voldoende gegeten had, keek ze hen aan.

‘Jullie zijn dus gestuurd door de opperheks om het kristal op te halen, maar wie zijn jullie nu eigenlijk?’

Rune stapte naar voren. Eén voor één wees hij de anderen aan en stelde ze voor. De heks keek even vreemd op toen hij Terry en Rutger voorstelde. De enige twee van het gezelschap zonder magie. Nadat hij zichzelf als laatste had voorgesteld, keek ze hem onderzoekend aan.

‘Jij, jij bent volgens je tatoeage een tovenaar. Maar dat klopt niet. Heksen en tovenaars kunnen hier niet komen en bovendien zou je een Taurus moeten zijn. Van welke familie ben je?’

‘Mijn volledige naam is Rune Pax. Ik ben een neefje van Margali Pax.’

‘Rune Pax? De neef van Margali Pax? Van mijn zuster? Denk je dat ik daar intrap? Ik weet zeker dat mijn broer Gradus geen zoon heeft van veertien jaar.’

‘U bent... de zuster van Margali Pax?’

‘Jazeker, Margali’s echte naam is Taurus. In de wereld van de ordinaros gebruikt ze de naam Pax. Dus wie ben jij? Want een Taurus ben je niet, dat is wel zeker.’

Rune keek hulpzoekend naar zijn vrienden. Fijonna schoot hem te hulp.

‘We kunnen niet onthullen wie hij werkelijk is. Rune wordt met de dood bedreigd en Margali Pax helpt hem om zich te verbergen. Het spijt mij, maar meer kunnen we echt niet vertellen.’

Het bleef lange tijd stil, terwijl de heks nadacht. Eindelijk keek ze Rune aan.

‘Ik zal niet verder vragen. Je geheim is veilig bij mij. Groet Margali van mij zodra je haar ziet. Zeg haar, dat haar zuster Matagati hoopt dat het haar goed gaat.’

Ze keken haar met open mond aan.

‘U... U bent dus haar zuster Matagati? Maar dan, dan heeft u Kiprich behekt?’

Matagati keek hen verbaasd aan.